

"UP AND DOWN

ANGÈLIC"

Los Inseparables

- 1) El gag de l'autoassotador
- 2) El gag serrador bibliofòbic

El performer és un personatge caracteritzat com un híbrid de pop/rock/punk/acid. No imita un tipus, tan sols fa ressaltar el seu.

Aspectes icònics:

1) L'autoassotador:

Una finestreta, al darrera de la jaqueta, ensenya la carn amb un adhesiu de la paraula bellesa, i tot seguit és fuetjada amb uns espolsadors (no pas amb un fuet).

Aspectes interpretatius:

Al·legat contra la nomenclatura en general i la seqüela de la seva fixació idealista.

2) El serrador bibliofòbic:

Aspectes icònics:

Un llibre de la història gràfica de la pintura és esquarterat amb una serra i els trossos escampats sobre el públic.

Aspectes interpretatius:

S'emula la idea DECONSTRUCTIVA de carregar contra el passat, però se n'aprofiten les ruïnes i els fragments per tornar a compondre, sota els peus de l'espectador, una recombinació aleatòria.

Aspectes tecno-formals de tots dos gags:

Els podríem conceptualitzar, tots dos, com a accions ortodoxes respecte a l'àmbit plàstic, en el sentit que ambdues fan servir un mitjà (espolsadors/serra) aplicat a un suport (esquena/llibre).

Algunes notes sobre aspectes del context particular.

L'ascensor, de fet, també és un descensor, amunt i avall: els que fan l'acció apareixen/ desapareixen a través d'aquest suport, cosa que pot remarcar, encara més, l'ambivalència del seu missatge: àngel caigut, àngel alçat.

Pere Lluís Pla Buxó

La meva performance

És una exposició d'objectes: taüts, calaveres, àngels, bombetes, cors, llet, rellotges, sang, creus, palla, cadenes, banderes, foc, falçs, martells, caps, animals, espases, rodes, esferes, pits, miralls. És una exposició de paraules i imatges llegides, fotocopiades,

cantades, pintades, en graffitis, projectades amb diapositives, amb vídeo, amb cine, escrites, disposades en el objectes. Les paraules són: textos històrics, els meus poemes, paraules dels artistes, cançons. Les imatges són obres d'art, construccions del món modern reals que imiten l'art: l'arquitectura, els moviments de terra, les carreteres, fàbriques, ponts; imatges d'art amb el cos de l'artista, imatges d'art impreses en el vestuari.

És una exposició de música i de ritmes: sons de la meua veu, cançons lleugeres i profundes, lectures. La música em crea la sensació de viure en temps real uns sentiments que expresso durant el transcurs de l'acció, adaptant-se als diferents ritmes, cosa que es relaciona amb la improvisació.

És una exposició de coreografia mig premeditada, mig improvisada, que se subjecta fidelment als objectes i com si el moviment del cos fos un objecte animat.

És una exposició d'una escenografia: escenaris artificials i canviants creats a partir dels objectes, col.locats en un ordre premeditat que depèn del ritme atorgat a cada seqüència de l'acció: preponderància del centre o de les perifèries, del terra o de les parets, de la profunditat o del que és pla, del fons o de la forma, de la massa o del que és aïllat, del que és petit o del que és gros, del que és lluminós o del que és fosc.

És una exposició de vestuari que sempre està sotmès a un concepte present en la narració de què és objecte l'acció. Pot ser fix o canviant i sempre exposa la carn guarnida amb signes que es reconeixen: cos blanc pintat o vestit, cos negre i vermell, parts del vestuari comú canviades de posició o d'ordre, capes de roba, capes d'imatges, objectes, iconografia *underground*.

És una exposició de personatges ideològics arranjats també com a objectes de l'escena i del ritme: mouen els caps i imiten formes que tots reconeixem, parlen amb les seves veus com si fossin mites que es reencarnen en la realitat del temps de l'acció.

És una exposició de conceptes encadenats com escenes teatrals però que són més a la vora del concepte que de la història. Sempre es tracta del mateix concepte, exposat, però, de maneres diferents i aquest concepte és el del sentiment estètic.

Margarita Mascaró